

жаше никакви установления за доцентурата като дубликатъ на катедрата, тъй щото можеше да се разбира — както, за жалостъ, е било разбирано — че не позволява да се назначаватъ доценти по същата научна специалностъ, за която има редовенъ или извънреденъ прѣподавателъ (т. е. за катедра, която още не е опразднена, чрезъ смъртъ или друга човѣшка случайностъ съ титуляра). И понеже титуляритѣ въ нашето Висше училище, както изглежда, живѣятъ съ твърдото убѣждение, че съ безсмъртни не само въ духовно, но и въ физическо отношение, то прѣзъ изминалитѣ 15 години не е направено нищо за вербуване нуждния щабъ отъ млади научни сили, които постепенно да се приготвятъ да замѣстятъ сегашнитѣ. Нѣщо повече: въ дѣйствителностъ често съ се явявали прѣчки при създаване нови катедри, или назначаване прѣподаватели било за още непрѣподавани науки, било за разширяване прѣподаванията въ създадени по-отдавна катедри. И тия прѣчки не съ дохождали отъ страна на министерството на просвѣщението (макаръ то тъй често да е било управлявано отъ свършени профани), но ту отъ страна на Академическия съвѣтъ — противъ извѣстенъ факултетъ, ту отъ страна на единъ факултетъ — противъ титуляра, който го прѣдлага; а имало е случаи, самиятъ титуляръ на една катедра да се противи на разширяване прѣподаванията по неговата специалностъ или въобще на назначаване второ лице. Новиятъ законъ създава извѣстна независимостъ отъ тия лични фактори, — както за разширяване на сегашнитѣ прѣподавания, така и за привличане на